



Χαιρετισμός του Εκτελεστικού Αντιπροέδρου ΣΕΒ κ. Κων/νου Μπίτσιου στη ΓΣ του ΣΒΘΚΕ

Βόλος, 23 Ιουνίου 2018

Κυρίες και κύριοι,

Εκ μέρους του Προέδρου και του Διοικητικού Συμβουλίου του ΣΕΒ, χαιρετίζω τη σημερινή σας Γενική Συνέλευση, και σας ευχαριστώ πολύ για την πρόσκληση να είμαι και πάλι μαζί σας.

Η συνεργασία ανάμεσα στους δυο Συνδέσμους είναι στενή και εποικοδομητική και ενισχύθηκε με την εκλογή της Προέδρου κυρίας Κολιοπούλου στο νέο Διοικητικό Συμβούλιο του ΣΕΒ.

Με την προχθεσινή συμφωνία για το χρέος και την έξοδο από το πρόγραμμα τον επόμενο Αύγουστο, θεωρώ χρήσιμη μίαν εκτίμηση για τον απολογισμό της κρίσης και τις προοπτικές της ελληνικής οικονομίας.

Αποκαταστήσαμε τη δημοσιονομική πειθαρχία με σημαντική, όμως, υπερφορολόγηση της πραγματικής οικονομίας.

Ισοσκελίσαμε το ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών. Αλλά είναι ένας ισοσκελισμός που επιτεύχθηκε κυρίως στο σκέλος των υπηρεσιών λόγω της τουριστικής ανόδου.

Αντιθέτως, στο εμπορικό ισοζύγιο, οι εισαγωγές προϊόντων υπερβαίνουν κατά 20 δις ευρώ τις εξαγωγές.

Και τέλος, βελτιώσαμε τη θέση μας στους διεθνείς δείκτες ανταγωνιστικότητας. Απέχουμε, όμως, ακόμη σημαντικά, από τους Ευρωπαίους εταίρους μας.

Συνεπώς, τώρα που πάμε προς την έξοδο, η εικόνα είναι ανάμικτη.

Αποφύγαμε μεν τη συντριβή, δεν καταφέραμε ωστόσο να μετασχηματίσουμε όσο θα έπρεπε την οικονομία.

Η διαχρονική έλλειψη πολιτικής βούλησης και οι αντιστάσεις ακύρωσαν σε μεγάλο βαθμό τη μεταρρυθμιστική πορεία.

Είναι ένα καίριο σημείο, γιατί εάν είχαμε εφαρμόσει τις μεταρρυθμίσεις στην οικονομία, οι επιπτώσεις της κρίσης δεν θα ήταν τόσο οδυνηρές, η έξοδος

από το πρόγραμμα θα ήταν ταχύτερη και η οικονομία, σήμερα, θα ήταν πιο ανταγωνιστική.

Πέρα, όμως από τις εσωτερικές προκλήσεις έχουμε και τις διεθνείς πολιτικές και οικονομικές εξελίξεις.

Στην περιοχή μας, το αποτέλεσμα των εκλογών στην Ιταλία επιβεβαιώνει πως το κύμα αντισυστημικής ψήφου δεν έχει εκτονωθεί.

Ο Ερντογάν, δίπλα μας έχει ανοίξει πολλά μέτωπα.

Μπορεί αυτό να του προσφέρει οφέλη στο εσωτερικό πολιτικό επίπεδο.

Δημιουργεί ωστόσο, συνθήκες αντιπαράθεσης και στην περιοχή μας αλλά και ευρύτερα.

Εξ αντιδιαστολής ο ρόλος της Ελλάδας τείνει να αναβαθμιστεί ποιοτικά.

Η δια της διολισθήσεως απομάκρυνση της Τουρκίας από τη Δύση μετατρέπει γεωπολιτικά την Ελλάδα σε ακροτελεύτιο κρίκο της δυτικής στρατηγικής αλυσίδας προς ανατολάς.

Αυτή η εξέλιξη δημιουργεί εκ των πραγμάτων ευκαιρίες.

Ευρύτερα, ο διεθνής εμπορικός πόλεμος που έχει ξεσπάσει βλάπτει τις προοπτικές της διεθνούς οικονομίας.

Έχουμε επίσης και την απόσυρση των ΗΠΑ από τη διεθνή συμφωνία για το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν.

Μάλιστα, ο Αμερικανός πρόεδρος διευκρίνισε πως οι ΗΠΑ θα επαναφέρουν εξ ολοκλήρου τις κυρώσεις που ίσχυαν εις βάρος του Ιράν πριν από τη διεθνή συμφωνία του 2015.

Κάτι τέτοιο σημαίνει πως οι αμερικανικές κυρώσεις θα ισχύουν, επίσης, για τις εταιρείες τρίτων χωρών που συναλλάσσονται με το Ιράν.

Συνεπώς, ο κίνδυνος για αντίμετρα, αλλά και για κλιμάκωση είναι υψηλός.

Μέσα λοιπόν σε αυτό το δύσκολο εσωτερικό αλλά και εξωτερικό πολιτικό και οικονομικό πλαίσιο καλείται να κινηθεί η ελληνική επιχειρηματικότητα στο επόμενο διάστημα.

Η έξοδος από τα Μνημόνια δε σημαίνει και έξοδο από την κρίση.

Η Ελλάδα έχει αναλάβει δύσκολες δεσμεύσεις για πολλά χρόνια.

Πρέπει να πετύχουμε πρωτογενές πλεόνασμα 3,5% του ΑΕΠ, κάθε χρόνο, μέχρι και το 2022 και χοντρικά 2% του ΑΕΠ, κάθε χρόνο, από εκεί και πέρα έως το 2060.

Είναι πόροι που αφαιρούνται από την πραγματική οικονομία.

Τη χθεσινή συμφωνία για το Ελληνικό χρέος πρέπει να την εκτιμήσουμε με σύνεση.

Η συμφωνία συνοδεύεται από σημαντικές δημοσιονομικές και διαρθρωτικές δεσμεύσεις στο πλαίσιο της μετα-μνημονιακής εποπτείας.

Είναι σαφές ότι δεν έχουμε ακόμα ανακτήσει την εμπιστοσύνη των εταίρων μας.

Δίνεται τόσο-όσο, με καρότο και μαστίγιο, ώστε να συνεχισθεί η μεταρρυθμιστική προσπάθεια.

Η ανάγκη για «τετραγωνισμό του κύκλου», που προκύπτει από την απροθυμία των εταίρων μας να προχωρήσουν σε μια πιο γενναία ελάφρυνση του χρέους και της κυβέρνησης να υιοθετήσει μια πιο φιλοεπιχειρηματική πολιτική, δημιουργεί ένα δημοσιονομικό και φορολογικό παράδοξο που κρατά ψηλά τους φόρους και εν τέλει αποτρέπει τη δυναμική αύξηση του ΑΕΠ.

Ο ΣΕΒ υποστηρίζει ότι η αφαίμαξη που υφίσταται η πραγματική οικονομία για να επιτευχθούν τα υπερπλεονάσματα θα πρέπει αν μη τι άλλο να αξιοποιηθεί προς όφελος του παραγωγικού μετασχηματισμού της οικονομίας.

Για παράδειγμα, θα μπορούσε να προχωρήσει η σημαντική μείωση του μη μισθολογικού κόστους σε επίπεδο ασφαλιστικών εισφορών εργαζομένων και εργοδοτών ώστε να ενισχυθούν, πραγματικά, η απασχόληση και το διαθέσιμο εισόδημα των εργαζομένων.

Θα μπορούσε επίσης, να προχωρήσει, μεγαλύτερη φορολογική ελάφρυνση της Ελληνικής οικογένειας, ώστε να αντιμετωπιστεί το δημογραφικό πρόβλημα της χώρας.

Κυρίες και κύριοι,

Η επίτευξη αυτών των υψηλών πρωτογενών πλεονασμάτων καθιστά ακόμα πιο επιτακτική την ανάγκη η χώρα να μπει σε δυναμική και σταθερή αναπτυξιακή τροχιά.

Αυτό σημαίνει, ότι πρέπει να είμαστε πολύ πιο φιλόδοξοι από τους στόχους που έχουμε θέσει για την ανάπτυξη της ελληνικής οικονομίας.

Τα στοιχεία του Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου Δημοσιονομικής Στρατηγικής που δημοσιοποιήθηκαν πριν από λίγες μέρες, προβλέπουν ρυθμό ανάπτυξης 2.2% κατά μέσο όρο, στην πενταετία 2018-2022.

Γιατί, όμως, μόνο 2.2%;

Όταν σε μια δεκαετία, το ΑΕΠ έχει μειωθεί κατά 25% ο στόχος αυτός δεν αρκεί για να φύγει η οικονομία μπροστά.

Για να ξεκολλήσει η οικονομία, για να μεγαλώσει η πίτα, για να δημιουργηθούν καλές θέσεις εργασίας, θα έπρεπε να στοχεύουμε σε μια αλματώδη ανάπτυξη της τάξης τουλάχιστον του 4% ετησίως.

Η ανάπτυξη με ρυθμό 2.2% δεν επαρκεί.

Δεν λύνει το πρόβλημα της ελληνικής οικονομίας.

Χρειαζόμαστε ένα αναπτυξιακό και επενδυτικό τσουνάμι για να αναστρέψουμε την τεράστια ανεργία και να δημιουργήσουμε ξανά ευημερία και ελπίδα στην κοινωνία.

Αυτή πρέπει να είναι η νέα «μεγάλη ιδέα» του πολιτικού συστήματος, του επιχειρηματικού κόσμου, αλλά και των πολιτών.

Σε αυτή την τροχιά πρέπει να κινηθούμε συνολικά ως κοινωνία.

Επενδύσεις, όμως, που θα κατευθύνονται στους εξωστρεφείς κλάδους.

Όχι στην τρελή χαρά και στην κατανάλωση.

Σε κλάδους με υψηλή παραγωγικότητα που παράγουν για εξαγωγές και ταυτόχρονα ανταγωνίζονται τις εισαγωγές στην εγχώρια αγορά.

Στόχος μας, πρέπει να είναι η παραγωγή να υποκαθιστά τις εισαγωγές.

Και φθάσαμε σε ένα σημείο ουσίας.

Η κυβέρνηση καλεί την επιχειρηματική τάξη να επενδύσει.

Η επιχειρηματική τάξη αγωνίζεται να επιβιώσει.

Επενδύει, όσο μπορεί και αντέχει, με άνισους όρους.

Και καλεί την κυβέρνηση να δημιουργήσει το απαιτούμενο φιλικό επιχειρηματικό περιβάλλον.

Το λέμε. Θα το ξαναπούμε.

Η ανάκαμψη, περνά μέσα από τη βιομηχανία.

Αυτό προϋποθέτει ένα νέο αναπτυξιακό υπόδειγμα με κύρια έμφαση στη δημιουργία ενός φιλοεπενδυτικού περιβάλλοντος.

Ο ΣΕΒ επιδιώκει την καλή συνεργασία με την Πολιτεία για να απαντήσουμε θετικά και αποτελεσματικά και σε αυτήν την πρόκληση.

Δεν επιδιώκει να υποκαταστήσει κανέναν.

Συμβάλει στη δημιουργία φιλικού επιχειρηματικού περιβάλλοντος με θέσεις και προτάσεις.

Η επιχειρηματική κοινότητα διαθέτει πολύτιμη τεχνογνωσία και μεγάλη πείρα.

Διεκδικεί, όμως, να έχει λόγο και ρόλο στο σχεδιασμό του πλαισίου, εντός του οποίου καλούνται να λειτουργήσουν οι επιχειρήσεις.

Για να συμβάλει στη βελτίωση του επιχειρηματικού περιβάλλοντος, ο ΣΕΒ διοργάνωσε τέσσερα συνέδρια τον τελευταίο χρόνο:

Για τον ψηφιακό μετασχηματισμό των επιχειρήσεων, για το μέλλον της εργασίας, για τις Μεσαίες και Μικρές Επιχειρήσεις και για την προσέλκυση περισσότερων επενδύσεων μέσα από την υιοθέτηση μιας εργαλειοθήκης καλών διεθνών πρακτικών.

Όλα αυτά τα θέματα, συνδέονται με την παραγωγική διαδικασία, το ανθρώπινο δυναμικό, τη μεγέθυνση των επιχειρήσεων, τα κίνητρα και τις πολιτικές ενθάρρυνσης για τις βιομηχανικές επενδύσεις.

Κυρίες και κύριοι,

Με την έξοδο από το πρόγραμμα, είναι σημαντικό να μην επαναλάβουμε τα λάθη του παρελθόντος. Αυτό αφορά και στα εργασιακά.

Τα αποτελέσματα της τέταρτης αξιολόγησης για τη δεισιπρία, την επεκτασιμότητα και τη συρροή των συλλογικών συμβάσεων μας οδηγούν στην επαναφορά μιας άκαμπτης αγοράς εργασίας.

Σε πολιτικές που θέτουν εμπόδια στην οικονομία της παραγωγής, της εξωστρέφειας, των καλά αμειβομένων θέσεων εργασίας.

Που διαβρώνουν τη διεθνή ανταγωνιστικότητα της ελληνικής οικονομίας.

Να θυμίσω ότι προ της κρίσης, ο μηχανισμός της υποχρεωτικής δεισιπρίας και των άκριτων επεκτάσεων, αγνοούσε τα οικονομικά δεδομένα παραγωγής, απασχόλησης, παραγωγικότητας και ανταγωνιστικότητας.

Το αποτέλεσμα;

Καταλήξαμε σε αποβιομηχάνιση της οικονομίας.

Η κατανάλωση ήταν η κινητήριος δύναμη της ανάπτυξης.

Είχαμε τον υψηλότερο πληθωρισμό στην Ευρώπη, με πλεονάζουσες πληθωριστικές αυξήσεις στους κλάδους των διεθνώς εμπορεύσιμων αγαθών κυρίως, στην εγχώρια βιομηχανία.

Και δεν είναι μόνο ότι έπληξε τη διεθνή ανταγωνιστικότητα των ελληνικών επιχειρήσεων.

Είναι ότι οδήγησε πολλές από αυτές σε συρρίκνωση ή σε κλείσιμο.

Στην περίοδο της κρίσης «πάγωσαν» με ειδική νομοθετική ρύθμιση τόσο η επεκτασιμότητα των συλλογικών συμβάσεων όσο και η αρχή της «ευνοϊκότερης ρύθμισης» και δόθηκε η δυνατότητα να υπερισχύουν οι επιχειρησιακές συμβάσεις εργασίας, όπου αυτές υπάρχουν.

Η έκτακτη αυτή ρύθμιση -που λειτούργησε και λειτουργεί ευεργετικά για τις επιχειρήσεις και την απασχόληση- έχει ημερομηνία λήξης με την ολοκλήρωση του τρίτου μνημονίου.

Ο ΣΕΒ διαμηνύει στην κυβέρνηση ότι η πλειοψηφία των επιχειρήσεων, και κυρίως οι μεσαίες και μικρές επιχειρήσεις προσπαθούν να επιβιώσουν μέσα σε ένα δύσκολο επιχειρηματικό περιβάλλον.

Η επιβίωση, πόσο μάλλον η ανάπτυξη των επιχειρήσεων δεν μπορεί να επιτευχθεί με την άνευ προϋποθέσεων επεκτασιμότητα των συλλογικών συμβάσεων σε όλο το εύρος της οικονομίας.

Ούτε με την υποχρεωτική μονομερή προσφυγή στη διαιτησία που νοθεύει τις ελεύθερες διαπραγματεύσεις.

Η υπουργός Εργασίας υποστηρίζει ότι η διαδικασία της διαιτησίας είναι σύμφωνη με τις διεθνείς συμβάσεις, ότι δεν δημιουργεί στρεβλώσεις, ότι δεν θίγει τις επιχειρήσεις.

Άλλη άποψη, όμως, έχει η Διεθνής Οργάνωση Εργασίας, το ILO, που δεν θα έλεγε κανείς ότι είναι όργανο των εργοδοτών.

Δημοσίευσε, πριν από λίγες μέρες, μίαν έκθεση, με την οποία καλεί, για άλλη μια φορά την ελληνική κυβέρνηση, να συμμορφωθεί με τις διεθνείς συμβάσεις και να περιορίσει τη δυνατότητα υποχρεωτικής μονομερούς προσφυγής στον ΟΜΕΔ μόνο στις περιπτώσεις ουσιαστών υπηρεσιών και όπου απειλείται η κοινωνική ειρήνη.

Καταλαβαίνω τον δύσκολο έργο που έχει να επιτελέσει η κυρία Αχτσιόγλου.

Ο στόχος, όμως, πρέπει να είναι διττός και πρέπει να είναι και κοινός: από τη μία η δημιουργία καλά αμειβομένων θέσεων εργασίας.

Από την άλλη η επιβίωση και η ανάπτυξη των ελληνικών επιχειρήσεων.

Δύσκαμπτες και ανεφάρμοστες ρυθμίσεις με τιμωρική διάθεση, ιδεολογικές προκαταλήψεις που δεν απεικονίζουν την πραγματική κατάσταση της αγοράς, που έχουν ως λογική ότι όλες οι επιχειρήσεις έχουν τα ίδια προβλήματα, τις ίδιες προκλήσεις, δεν συμβάλουν στη ανάπτυξη της υγιούς επιχειρηματικότητας, στη δημιουργία καλά αμειβομένων θέσεων εργασίας και εν τέλει στην κοινωνική δικαιοσύνη.

Η Πολιτεία έχει συχνά την ψευδαίσθηση ότι η θέσπιση δύσκαμπτων και συχνά πρακτικά ανεφάρμοστων ρυθμίσεων, προστατεύει τον εργαζόμενο και περιορίζει την καταστρατήγηση της νομοθεσίας.

Το αντίθετο συμβαίνει.

Το δύσκαμπτο και πρακτικά ανεφάρμοστο, λειτουργεί εις βάρος και του εργαζόμενου αλλά και της επιχείρησης και οδηγεί στην παρανομία.

Το μόνο που ευνοεί, είναι τις φοροεισπρακτικές επιδρομές της Πολιτείας.

Κυρίες και κύριοι,

Βασική προϋπόθεση για να βγει η χώρα από το τέλμα είναι πρώτα απ' όλα η πολιτική σταθερότητα και η συναίνεση των πολιτικών δυνάμεων στις βασικές προϋποθέσεις για την αναπτυξιακή προοπτική της χώρας.

Σε τελική ανάλυση, η ευθύνη για την οικονομική ανάπτυξη της χώρας είναι δική μας.

Δεν πρέπει να είναι ευθύνη των άλλων, δεν εναπόκειται στους άλλους να γεμίζουν τα δικά μας κενά, να λύνουν τα δικά μας προβλήματα.

Σας ευχαριστώ.